



El patriotisme superior

El dia que es va fer la cerimònia d'inauguració dels Jocs Olímpics de Barcelona 92, a la mateixa hora que l'arquer llançava la fletxa i s'encenia la flama del pebeter, hi havia un concert multitudinari a Ripollet convocat per diverses entitats i organitzacions contràries al projecte i l'esperit de l'esdeveniment que uns anys abans havia anunciat Juan Antonio Samaranch. Els Jocs de Barcelona, durant el període de temps en què es van organitzar, van trobar l'hostilitat explícita, per exemple, de diverses organitzacions veïnals, que van fer alguna campanya sonada, com aquella de l'"Aquí hi ha gana" que tant va molestar els responsables municipals.

Anys més tard, el Fòrum de les Cultures encara ha trobat més oposició en el si de la societat catalana. És un esdeveniment prou recent perquè no calgui insistir en les resistències que ha trobat i que, segons els seus responsables, expliquen en part que el resultat final no hagi estat a l'altura de les expectatives.

Per tant, hi ha hagut catalans contra Barcelona 92 i contra el Fòrum 2004. El dubte, per contra, és si pot haver-hi catalans contra Madrid 2012. No queda clar quina és la justificació, però el que és evident és que ni els catalans ni els seus representants poden dir ni paraula contra els Jocs madrilenys, i que, en cas de dubte, se'ls exigirà –se'ns exigirà– professió de fe pública i adhesió als principis fonamentals del moviment olímpic espanyol.

Hi ha francesos contra la candidatura de París, britànics contra la de Londres i nord-americans contra la de Nova York... I, segurament, també espanyols contra Madrid 2012. Als catalans, en canvi, ens ho han prohibit.

Salvador Cot

La crònica

La contractura de Bargalló i la contractació de Zaplana

Diumenge, 19 de desembre

Els "Pupas" de Clos. Diumenge a la tarda la Plataforma que reclama que es destini el 0,7% dels pressupostos a solidaritat amb el Tercer Món acampa a la Diagonal de Barcelona. L'alcalde, Joan Clos, el regidor de Via Pública, Jordi Hereu, i l'intendent en cap, Juan José Vilanova Juanola, posen en marxa els antiavalots de la Guàrdia Urbana, coneguts com a UPAS, un cos que destaca per la seva contundència i que ha estat criticat sovint per la seva manca de control i per l'assetjament constant a tot tipus de moviments socials de la ciutat. Els UPAS fan gala de les seva fama no solament diumenge, sinó després, dilluns i dimarts, en els següents intents d'acampada de la Plataforma. Els joves desallotjats denuncien agressions físiques i verbals, així com el robatori de motxilles, claus, robes i sacs, entre altres pertinences. Curiosa la contundència actual, ben diferent de l'actitud que l'Ajuntament va mostrar abans que els socialistes guanyessin les eleccions en plena eufòria pel Fòrum 2004. Llavors va tancar els UPAS a la seva caserna de la Zona Franca i va deixar que proliferessin les acampades per la ciutat per protestar contra la guerra de l'Iraq, i anteriorment també pel 0,7%. Ara toca i abans no tocava, bonica manera de demostrar que el Fòrum i els seus valors havien de durar més enllà d'unes nits d'estiu. L'estètica, sempre l'estètica.

Dilluns, 20 de desembre

Els comptes de Zaplana. L'ús de la publicitat institucional amb finalitats partidistes no és, probablement, cap novetat sota la capa del sol. Que s'investigui la gestió d'un càrrec públic per aquest fet ja és, també probablement, més innovador. El nom d'Eduardo Zaplana, expresident de la Generalitat Valenciana, ha protagonitzat alguns titulars per qüestions econòmiques, aquesta setmana –i no pas, com l'anterior, per provar de dirimir si el

rellotge que lluí a la comissió de l'11-M costava 18.000 o 21.000 euros–: s'ha fet públic que el Tribunal de Comptes investiga una possible malversació en la campanya sobre l'actualització de les pensions que va impulsar quan era ministre de Treball del Govern d'Aznar, l'any 2003. El Tribunal de Comptes, en un avantprojecte d'informe que ha transcrit aquest dilluns, ha conclòs que el Ministeri de Zaplana podria haver fet un ús "de les seves potestats administratives diferent del previst per l'ordenament jurídic, incorrent en tal cas en un suposat de desviació de poder". En cas que això es demostrés, l'informe parla de "l'existència d'algun tipus de responsabilitat per malversació de cabals públics. Això, a més de les "nombroses irregularitats detectades" en el procediment de contractació (que va afavorir una empresa publicitària presidida per Miguel Ángel Rodríguez, portaveu del primer govern Aznar), podria desembocar en l'"exigència de les responsabilitats que resultin procedents". Temps al temps.

Amarga taronja. El sector de la taronja reclama, de fa temps, una llei del minifundi "pràctica i factible" que permeti optimitzar recursos i provar de superar la crisi que viu aquest sector. Encara que el Govern valencià ha volgut eliminar del diccionari la paraula "crisi", i així ho ha declarat en ben diverses ocasions, la realitat sembla entestada a portar-li la contrària. Aquest dilluns, milers de llauradors es manifestaven a València per reclamar mesures per resoldre la crisi citrícola. Joan Brusca, secretari general de la Unió de Llauradors, ha reclamat al Consell "una política agrícola valenciana". Dels cops al pit no en mengem, els llauradors.

Dimarts, 21 de desembre

Negociació Balears-Catalunya per TV3-IB3. El col·lectiu d'estudiants balears a Catalunya Sa Sargantana es reuneix amb el conseller en cap del tripartit,



A dalt, la Guàrdia Urbana de Barcelona repartint valors del Fòrum per la Diagonal de Barcelona. Els receptors dels valors són la plataforma que demana que els països rics invertixin el 0,7% del seu pressupost en el desenvolupament del Tercer Món. A l'esquerra, Eduardo Zaplana, actual portaveu del PP al Congrés espanyol, que pot trobar-se amb problemes per "malversació" de fons públics.

Josep Bargalló. El polític els anuncià que els governs català i balear negocien sobre la recepció de TV3 a Balears per evitar la resintonització de freqüències. Així ho confirmà també el PSOE balear a aquest setmanari, si bé aquest partit també assegura que no confia en cap acord.

Dimecres, 22 de desembre

El millor i el pitjor. El diari *Avui* fa una enquesta als membres del Govern de la Generalitat de Catalunya perquè diguin què és el millor i què és el pitjor del Govern actual. Sorpren l'actitud, potser de mena optimista, que tenen alguns, que no troben res que pugui ser "el pitjor" del primer any de tripartit. I això que per les seves mans han passat els temes més espinosos: ni Antoni Castells, el que s'ha de preocupar dels diners, és a dir, del finançament i la llosa del dèficit fiscal; ni Caterina Mieras, de Cultura, responen a la segona pregunta (la crisi de l'Institut

Ramon Llull és *pecata minuta*, igual com el degoteig constant de dimissions de càrrecs al Departament). Curiós també el que diu al seu torn el conseller en cap, Josep Bargalló, que considera el pitjor "una contractura els primers dies que no ha acabat de marxar". Serà en un doble sentit?

La UIB alerta sobre la pitjor situació del català a Balears. El Departament de Filologia Catalana de la Universitat de les Illes Balears (UIB) ha emès un comunicat públic en el qual denuncia que l'estat actual del català a les Illes "és el més alarmant" de la història. Segons els professors universitaris, si el Govern no s'hi implica a fons, el procés d'anorreament social continuarà imparabile i s'estendrà la sensació que "no cal aprendre català perquè no representa cap benefici social". Exigeixen a l'executiu de Matas que "faci les passes necessàries" per tornar al consens sobre l'idioma i la seva normalització.

L'hora Zaplana

Una de les grans debilitats de l'encara portaveu del PP al Congrés, Eduardo Zaplana, són els rellotges. També la roba a mida, les corbates, les propietats immobiliàries i tot allò que comporta luxe i distinció. D'això, en poden donar testimoni sastres, empreses distribuïdores d'aigua o aspirants a magnats de la comunicació. Els rellotges, però, són una temptació. Sobretot, si es tracta de rellotges de marca, metalls nobles, precisió suïssa i prestacions que no acostumen a captivar qualsevol mortal que, en fer una ullada al canell, només pretén calcular si arriba d'hora o fa tard. La passió del cartaginès pels rellotges és, si fa no fa, la mateixa que tenia Imelda Marcos amb les sabates. Més d'un parell de xiruques que la filipina guardava a l'armari, li les havien regalat. Hi ha gent molt generosa a l'hora de fer regals. A vegades la generositat és directament proporcional al benefici que s'espera de la relació amb el destinatari de l'obsequi. El rellotge que lluia Zaplana l'última sessió de la comissió de l'11-M era un model fora de sèrie. Probablement de sèrie limitada i amb prestacions sense límit. A la pèrdua progressiva d'influència política del portaveu, se li afegien les causes obertes -l'afer de Julio Iglesias amb l'IVEX- o d'altres com la possible malversació de fons durant la campanya de les pensions, quan exercia com a ministre de Treball. On hi ha la relació? Chester Himes, que en glòria estiga, pensaria que segons com vénen les coses, sovint no solament cal saber l'hora de Hong Kong. Cal un rellotge que connecte amb els aeroports, que marque les hores dels països sense tractat d'extradició... i que faça joc amb el vestit.

Manuel S. Jardí